

Pere Rovira
Avui és sempre

Poemes escollits

Proa

PERE ROVIRA

Avui és sempre

POEMES ESCOLLITS

EDICIONS PROA

BARCELONA

2022

Disseny de la col·lecció: TYPERWARE®

Imatge de la coberta: “Natura morta amb pomes i un pot de prímules”, cap al 1890, Paul Cézanne

Primera edició: novembre del 2022

© Pere Rovira, 2022

Drets exclusius d'aquesta edició:

Raval Edicions, SLU, Proa

Diagonal, 662-664

08034 Barcelona

www.proa.cat

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té una qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Composició i compaginació: *Vilanrosa*

ISBN: 978-84-7588-978-8

Dipòsit Legal: B-19.358-2022

Sumari

Pròleg de l'autor	9
DISTÀNCIES	19
CARTES MARCADES	43
LA VIDA EN PLURAL	69
LA MAR DE DINS	93
CONTRA LA MORT	123
EL JOC DE VENUS	171
EN FAMÍLIA	201
POEMES INÈDITS	235
Índex general	245
Nota bibliogràfica	253

Distàncies

...Il faut avoir le courage de l'avalier

Un dia, anys
després de perdre't, et trobaré,
quan ja només serveixi
per recordar. Em miraràs
amb els teus ulls de cuiro
i, com un bon covard, rebré
la fuetada ajupint-me i callant.
La càlida mà del teu amor,
encara generosa, em tocarà els cabells
i el teu cos m'excitarà
una vegada més. Dissimulant
et convidaré a un dinar de luxe
i et preguntaré pels teus poemes
i pels teus amants. Tu, com sempre,
massa intel·ligent per comprendre
la vilesa, somriuràs i diràs
quatre mots adequats en francès
sobre les ostres o la poesia.
A l'hora de les copes, jo
ho voldria però tu no
em preguntaràs res,

i em voldré creure que em menysprees
perquè m'estimes massa.
Faré el distret, diré frases brillants
més ridícules que mai
i a mitja tarda ens separarem;
cap a la vida tu, jo cap a casa.

17 de maig

Els llavis de magrana oberts,
la pell calenta de les seves cuixes
entre les teves, l'amor
amb precaucions, enretirant-te
quan esclata.

Ritmes deixats
en una habitació llogada.

La recordes,
envilit, sense sortida,
perquè et creus que ja és tard per estimar
i encara no ets prou cínic per fruitir
irresponsablement.

Passaran anys
i et compraràs una ànima
per conviure amb la por
que vas tenir. I callarà el desig,
ofegat per l'amor que has ofegat,
incapaç de llepar sense memòria
la pell dolça de la joventut
que se't dona ignorant, enlluernada,
la teva impotència per la vida.

Un vel

¿Només un vel el nostre temps
dins de les coves del record
tallant el sol i cargolant-se
quan l'aire fred de la paraula
sense oient se l'endugui?
Apartaré els records
i les cortines de paraules soles:
deixa'm el temps, amor,
amb ella i sense tu.

Fins que tornem a viure

Ho tornaràs a dir en ratlles com filferros
que mal lliguen la garba del que no saps sentir:
la calor de la tarda i el cremat escorpí
que et fa de cor i t'enverina els dies.
Sí, quin avorriment tornar a tornar a dir-ho,
que repetit el temps, i la mà,
quin gargot allargat, fins que tornem a viure.